

TU – STAIGMENA MANO GYVENIMUI. DRAŠA SUSITIKTI PRIIMANT

UŽRAŠAI IŠ PRIIMANČIŲ ŠEIMŲ ATSAKINGŲJŲ
SUSITIKIMO SU JULIÁN CARRÓN

2020 M. LAPKRIČIO 13 D.

Tu – staigmena mano gyvenimui. Drąsa susitikti priimant
Užrašai iš Priimančių Šeimų Atsakingųjų susitikimo
su Julián Carrón
2020 m. lapkričio 13 d.

Luca Sommacal. Labas vakaras visiems, sveiki prisijungę. Visų pirma, labai nuoširdžiai dėkoju kun. Julián, kad priėmė kvietimą šį vakarą praleisti čia, su mumis, ir už draugiją, kurią mums palaiko jau keletą metų šiame kelyje. Kartu su tavimi mūsų žingsniai neabejotinai yra sąmoningesni ir tvirtesni.

Taip pat sveikinu visus draugus, prisijungusius iš Italijos ir užsienio: Ispanijos, Šveicarijos, Rumunijos, Brazilijos, ir kitur.

Primenu, kad susitikimo galima klausytis ispanų kalba, paspaudus ant ikonos, kurią matote dešinėje apačioje, ir taip įjungus vertimo paslaugą.

Šį vakarą norėtume pakalbėti tema, kurią pasirinkome kaip *Gaires* („Filo Rosso“) šių metų Asociacijos darbui: *Tu – staigmena mano gyvenimui. Drąsa susitikti priimant*.

Ši tema yra pernykščio dialogo su tavimi rezultatas. Kai kuriuos dalykus pakartojai ir per judėjimo Metų pradžios renginį, kai priminei, kaip svarbu stebėti ir sekti Dievo veikimą mūsų gyvenimuose. Pernai pasakei: „Dievas mums rodo labai gilius jausmus ir tai yra pradžia; o mes, pajutę tokį Jo dėmesį mums, galime paliesti kitus, perteikti kitiems artimo meilę“ (*Užrašai iš dialogo tarp Priimančių Šeimų Tarybos ir Julián Carrón, Milanai, 2019 m. lapkričio 7 d.*).

Taip išgyvenome pirmuosius šių metų mėnesius, taip dramatiškai pažymėtus pandemijos (dar ir dabar), ir atradome, koks svarbus dalykas mums yra kitas žmogus. „Tu“, sudarytas iš mūsų žmonių ir vyrų, biologinių vaikų ir tų, kuriuos priėmėme, veidų; veidų, per kuriuos Slėpinys, Viešpaties „Tu“ tapo mūsų pakeleiviu, mus palaiko ir pažadina mūsų širdyse įkvėpimą, drąsą, iš kurios kilo netikėtas kūrybiškumas. Pavyzdžiui, spalio 7 dieną įvykusi piligriminė kelionė su Milano Arkivyskupu buvo transliuojama visame pasaulyje ir tai leido visiems mūsų draugams išgyventi šį bendrystės ir maldos momentą, kuris kitaip būtų neįmanomas, ir tuo pat metu leido susipažinti su mūsų patirtimi tiems žmonėms, kurių mes nepažįstame (prisijungusiųjų buvo daugiau nei 1.400.000!).

Pastarosiomis savaitėmis susiduriame su tokia pačia, o kartais, sakyčiau, dar žiauresne drama, nei ta, kurią išgyvenome praėjusį pavasarį. Tai, ką atradome ir išmokome, mums negarantuoja, kad visada būsime sąmoningi, tarsi būtų galima mechaniškai pritaikyti schemas ir įtvirtintas žinias, kad išsilaikytume šiuo sudėtingu laikotarpiu.

Tam tikra prasme, viskas prasideda iš naujo, kaip mums dažnai primeni, kartodamas Benedikto XVI žodžius: „Žmogaus laisvė visada yra nauja [...]. Laisvė lemia, kad pamatinių apsisprendimų lygmeniu kiekvienas žmogus, kiekviena karta yra nauja pradžia“ (Enciklika *Spe salvi*, 24).

Būtent todėl norėtume, kad mums padėtų susigrąžinti tą sąmoningumą, apie kurį mums priminei 2019 metais ir kurį išgyvenome šiemet.

Ruošiantis šiam mūsų susitikimui, mus pasiekė daugybė klausimų ir pasidalinimų. Išrinkome kelis liudijimus, kurie, manome, padės peržvelgti visą nueitą kelią ir leis pasigilinti į mūsų išgyvenamą patirtį.

Tačiau prieš pradėdami, norėčiau suteikti žodį tau.

Julián Carrón. Labas vakaras visiems. Esu labai dėkingas, kad galiu dalintis su jumis šia akimirka, nes visada, nuo pat tada, kai susitikome pirmą kartą, jūs man buvote liudytojai, parodę, kaip pražysta jūsų gyvenimas, susidūrus su sudėtingais iššūkiais, apie kuriuos kalbėsime šiandien, ir kaip drąsiai juos pasitinkate. Todėl pradėkime, nes šiandien aš esu čia greičiau tam, kad kažko išmokčiau, nei tam, kad kažką ypatingo pasakyčiau, nes jūsų gyvenime jau yra visa tai, į ką turime žvelgti ir kuo turime sekti.

LIUDIJIMAI IR KLAUSIMAI

A. SEKTI DIEVO VEIKIMĄ

Sommacal. Pradėkime nuo klausimų ir liudijimų iš Ispanijos, kurie puikiai atskleidžia tai, ką reiškia stebėti ir sekti Dievo veikimą mūsų gyvenimuose ir kas gali gimti, pajutus tokį dėmesį mums.

Iš Ispanijos norime užduoti klausimą ir pasidalinti liudijimu apie dėkingumą.

Norime geriau suprasti, ką iš patirties reiškia, kad „iš prigimties kyla mirties baimė, iš malonės kyla drąsa“ (plg. Šv. Tomas Akvinietis, Super Secundam ad Corinthios, 5,2). Norėtume padėti vieni kitiems ir labiau pagelbėti šeimoms, kurioms sunku gyventi priėmimą, patirti gėrį, kylantį iš malonės. Mūsų yra daug, ir nors didžioji dauguma patirčių yra teigiamos, kupinos vilties, kaip turime elgtis, kai susiduriame su tais, kam sunku, labai sunku, kas išgyvena labai sudėtingas situacijas? Kaip galime jiems padėti eiti į priekį? Dažnai pasitaiko, kad būna sunku ir priimtiems vaikams, ir priimančioms šeimoms. Ne visada lengva atpažinti Kristų, žvelgiant į vaiką, kurį priimame, tačiau būtent tokį iššūkį mums buvo mestas Gairėse, kur parašyta, kad „drąsa parodo [...] aktyvų klusnumą [duotoms] aplinkybėms, pažymėtą vilties: „tikrumas dėl ateities remiasi dabarties tikrove“.

Per nacionalinį seminarą pernai metais Peskieroje girdėjome daugelio jaunuolių, tapusių suaugusiais žmonėmis, liudijimą, kad šis kelias tęsiasi ir kad mūsų laikas nėra Jo laikas. Matome, kad reikia laiko, norint suprasti, kas bus iš šių vaikų gyvenimų, reikia išlaukti ir neprarasti pasitikėjimo, kad jų likimas Dievo rankose.

Prašome tavo pagalbos, kad neprarastume šios vilties ir kad geriau padėtume visoms toms šeimoms, kurioms sunku.

Pridedu nuo savęs trumpą liudijimą apie dėkingumą: esu Ispanijos Priimančių Šeimų Asociacijos viceprezidentė jau ilgą laiką, šiemet minime dvidešimtąsias asociacijos metines. Visada per Tarybos susitikimus pasiūlau savo postą, tačiau taip ir neateina tas momentas, kada galiu jį palikti. Matau, kad toks mano veiklos Taryboje tęstinumas man, mano gyvenimui yra labai didelė dovana, ypač pastaruoju metu. Prieš trejus metus mes visi ir kitos šeimos buvome priversti palikti šeimynų namus, tuomet patyriau... Atsimenu tą dieną, kai atėjai pas mus vakarienės...

Carrón. Puikiai prisimenu ir aš.

Tada iš tikrųjų patyriau, ką reiškia, kad iš prigimties kyla rizika pasiduoti, tapti abejingiems, nes man dažnai kildavo tokia pagunda. Konkrečiu mano atveju, prie to prisidėjo ir didžiulis liūdesys, kurį pajutau tada, kai pamačiau, kad mūsų projektas negalėjo tęstis. Tą gilaus liūdesio akimirką (niekada gyvenime nesu nieko panašaus išgyvenusi) supratau, ką reiškia, kad aš esu santykis su draugais, santykis su kitu, visų pirma su Viešpačiu, tuomet su savo vyru, iš tikrųjų patyriau jo jautrumą mano kančiai, ir su realia draugija, kuri man vis dar kelia nuostabą, nes patyriau tokį grožį, nepaisant mano liūdesio. Taip pat ir su kaimynais, o ypač su savo Brolijos grupe ir su daugybe draugų, kuriuos gerai pažįsti, su Priimančių Šeimų Taryba ir su daugybe žmonių iš asociacijos, kur atradau Viešpaties paliestos draugystės drąsą. Visada siūlydavau perleisti savo postą, nes maniau, kad asociacijai per sunku laikyti žmogų su tokia didele kančia širdyje, ypač paskutinius dvejus ar trejus metus, tačiau mano draugai iš Tarybos visada norėjo, kad aš pasilikčiau, ir per visą šį laiką aš pamačiau labai daug nuostabių istorijų. Neseniai nusprendėme sukurti dokumentinį filmą Priimančių Šeimų Asociacijos Ispanijoje jubiliejui paminėti. Padedami ir padrašinami Javier Prades, taip pat ėmėmės ruošti parodą apie Prado muziejaus paveikslus, kurie pasakoja apie globos patirtį. Paskutiniu metu aš ir Taryboje esantys žmonės išgirdome labai daug liudijimų, kurie mums leido suprasti, koks paprastas dalykas yra krikščionybė, nes ji priklauso ne nuo mūsų, o nuo Jo veikimo. Man tai tapo tikrumu, net jeigu kartais tas didžiulis skausmas ir vėl sugrižta. Aš norėjau, kad šis tikrumas, šis džiaugsmas įvyktų mūsų istorijai, mūsų šeimynų namams, bet neįvyko. Nepaisant to, Dievas leidžia, kad tai atsitiktų daugybėje

kitų vietų. Mes, Ispanijos Taryba, norime sekti tuo, kas vyksta. Kurdami tą dokumentinį filmą turėjome progą suburti daug žmonių. Kalbėdami apie globos reikšmę mūsų gyvenimui ir matydami palankią jų reakciją, likome nustebinti ir dėkingi už šį stebuklą, kuriam Viešpats leido įvykti, nepaisant mūsų menkumo, ribotumo, nuodėmės, kuri dažnai tokia didelė. Šis tikrumas mums leido būti vis atviresniems, susitinkant su tais, kurie neturi nieko bendra su mūsų istorija. Taip pat ir kelios valstybinės komisijos pagaliau atvėrė savo mažas dureles: pavyzdžiui, vykdome nedidelį projektą, kuris leis trisdešimčiai jaunuolių praleisti mokslo metus išvykus. Ryšiai su šiomis asociacijomis pamažu tampa labai gražiu dalyku, o kai kurie netgi ėmė bendradarbiauti su mumis užsiimdami tuo, ką jie vadina „savanoryste“. Manau, kad visa tai yra drąsos, kylančios iš malonės, rezultatas, ir labai dėkojame Italijos asociacijai, kuri visa tai padarė įmanoma; jie mums yra kaip tėvai, kurie mus visada globojo su begaline pagarba, didžiuliu jautrumu ir didele kantrybe, ir mums padėjo užaugti. Ačiū ir tau, Julián, už draugiją.

Carrón. Ką reiškia, kad „iš prigimties kyla mirties baimė, o iš malonės kyla drąsa“? Manau, kad dabar, turint omeny, kokiomis aplinkybėmis gyvename visame pasaulyje, visi matome, kaip iš prigimties kyla tik baimė, kyla siaubas. Kitais žodžiais tariant, galėtume sakyti, kad patys sau negalime suteikti pagrindo, vilties, apie kurią kalbėjai, kad tai gali kilti tik iš malonės, t.y. iš kažko, kas mums įvyko, kaip sako Péguy: „Kad galėtume viltis, turime būti gavę didelę malonę“ (plg. Ch. Péguy, *Il portico del mistero della seconda virtù*, in Id., *I Misteri*, Jaca Book, Milano 1986, p.167). Visa tai, ką tu nupasakojai, parodo, kad ši malonė išlieka, nepaisant visų vargų, sunkumų, skirtingo vaikų laiko, ir visa tai paliudija malonės galią. Jūsų *Gairése* gerai tai aprašote: kartais „pasimetę“, šioje situacijoje, kurioje atsidūrėme, kartais pilni „netikrumo“, ir t.t.; tačiau mane nustebino, kad parašėte: „Ir vis dėlto“, apimti nuostabos „pražydu netikėtai malonei“, gyvenimui, t.y. Jo veikimui. Šis „ir vis dėlto“ atskleidžia, kad malonės atnešta staigmena įvyksta iš naujo, nes jūs esate tie, kurie nuolat gyvena iššūkio situacijoje, nes yra du skirtingi dalykai savanoriauti kartą per savaitę ar kas dvi savaites ar išgyventi priėmimą dvidešimt keturias valandas per parą, septynias dienas per savaitę, tris šimtus šešiasdešimt penkias dienas per metus: būtent toks yra jūsų priėmimas. Bet būtent todėl, kad esate tokie drąsūs, klausiate: „Iš kur kyla šis gebėjimas?“, nes jūs vis geriau suprantate, kad sunkumai yra nepalyginamai didesni, nei jėgos, ir tuomet atrodo, kad patys vieni, t.y. vien natūraliomis jėgomis, nesugebėsite susitvarkyti. Būtent dėl to visa savo galybe atsiskleidžia staigmena, slypinti tame „ir vis dėlto“: vis dėlto negalite nesidžiaugti matydami, kaip pražysta gyvenimas, t.y. tas dėkingumas, drąsa, laisvė, kurią atrandate savyje, kuri visiems kelia nuostabą, net ir valdžios institucijoms, kaip minėjai. Iš kur tai kyla? Tu pati pasakei, iš to, kad sekate tuo, kas vyksta priešais jūsų akis, tuo, ką padaro Jis. Labai taikliai pasakei: „koks paprastas dalykas yra krikščionybė, nes ji priklauso ne nuo mūsų, o nuo Jo veikimo“. Tai tampa dar akivaizdžiau, kai mums iššūkius meta pandemija, sunkumai su vaikais, viskas nevyksta taip, kaip norėtum, gal kad jie elgiasi savo nuožiūra, o mes turime išlaukti, kol jie supras (iš jūsų liudijimų tai matosi dar geriau): kokio reikia tikrumo, kad išlauktume! Bet jau vien tai, kad matome šiuos dalykus (kaip ši vakarą man suteikėte galimybę pamatyti), yra akivaizdžiausias ženklas, kad įvyksta malonė, nes be šios malonės tai nebūtų įmanoma. Taigi, ką reiškia ta frazė apie baimę ir drąsą? Kad negalima nusisukti į kitą pusę, reikia žvelgti, žiūrėti į tai, kas yra priešais jūsų akis, nes tai vienintelis dalykas, kuris jus įtikins, jog malonė yra reali, kad tai ne kažkokios strategijos rezultatas, nes su vaikais dažnai jokios strategijos nepadeda. Kad metai iš metų jūs gyvenate su tokiu džiugesiu, su nuostaba dėl visko, kas pražysta priešais jūsų akis, tai yra pats aiškiausias veiklios malonės ženklas; malonės, kuri įsikūnija drauguose, tarpusavio draugijoje, kuri jus palaiko. Visa tai yra ženklas to Tu, apie kurį šiomet kalbate ir kurį nuolat atpažįstate tarp jūsų. Todėl vienintelis būdas suprasti tokias frazes yra žiūrėti. Mane visada nustebina tai, kad Slėpinys, norėdamas mums paaiškinti esminius gyvenimo žodžius, leidžia, kad jie įvyktų. Jis mums nepateikia malonės ir drąsos teorijų, bet leidžia joms įvykti, tuomet suprantame, nes tai aišku visiems. Jis leidžia, kad „įvyktų“ meilė vaikui, nes jis gali suprasti, kaip jį mylite tik tada, jei

mato, kad tai įvyksta jo gyvenime. Kartais jiems reikia visų įmanomų ženklų, kad jie tam pasiduotų, tačiau jie pasiduoda, pamatę daugybę ženklų, tik dėl to, kad iš tiesų mato tai vykstant. Visokios kalbos, visokie pamokymai jiems neturi jokios galios. Tik beribio švelnumo malonė jų atžvilgiu laikui bėgant gali leisti pražysti ir labiausiai užsispyrusiems. Ačiū.

B. „TU“ STAIGMENA

Sommacal. Nuostaba, kylanti iš to, kad mano gyvenimui esminis dalykas yra kitas, netampa akivaizdi vien dėl to, kad taip tvirtinu. Tai – staigmena. Dar nuostabiau, kai pastebi, kad per tą skirtingumą (nes kitas skiriasi nuo manęs ir nuo to, kuo mano nuomone jis yra ar turėtų būti), per tą skirtingumą mane pasiekia Viešpats, kaip sakė pirmasis liudijimas. „Tu buvai žmoguje, kurį priėmiau, ir aš to nežinojau. Dėkoju Tau, Kristau, kad man leidai padaryti kažką, ko nebūčiau padaręs“, *Gairėse* pateikiama tokia kun. Giussani citata.

Esu vaikino, įvaikinto iš Tolimųjų Rytų, tėvas. Pastaruojau metu mudu su žmona turime įvairių sunkumų ir kritinių momentų santykiuose su juo. Mūsų vaikas iš esmės yra geras ir simpatiškas vaikinys, bet dėl savo ligos (ir ne tik) dažnai su mumis ir su jį supančiais žmonėmis, bendraklasiais, draugais ir t.t. elgiasi agresyviai ir žiauriai, sukurdamas įtampą įvairiuose kontekstuose, taip pat ir karantino metu, kurio taip nekenčia. Susidūrus su tokiais kasdieniais iššūkiais, dažnai kyla dramatiškas klausimas: „Ką aš blogo padariau, kad šito nusipelniau?“ arba „Viešpatie, ko iš manęs prašai šitoje situacijoje?“

Šie klausimai, net jei dažnai skamba piktai ir pretenzingai, man neleidžia paviršutiniškai žiūrėti į aplinkybes ir stengtis viską toleruoti ar nekreipti dėmesio, arba įtraukti raumenis ir tikėtis ištvirti tol, kol viskas nepasikeis (jei kada nors pasikeis).

Šių metų *Gairėse* cituojamas kun. Giussani: „Tu buvai tame jaunuolyje, tame drauge, buvai tame žmoguje, kurį priėmiau, ir aš to nežinojau“.

Noras atrasti prasmę ir tai, kas man yra gėris šioje situacijoje, yra tikrai didelis, kad nešvaistyčiau laiko. Norėčiau tavęs paprašyti pagalbos, kad suprasčiau, kokius žingsnius turiu žengti, kad imčiau suprasti.

Gairėse sakoma: „Priimti reiškia įsileisti kitą [...] galutinai ir visiškai, apglėbti jo ribas ir žaizdas“. Daug kartų esu išgyvenusi priėmimo patirtį ir šitas dalykas man visada būdavo provokacija bei iššūkis. Dabar priimdama tai išgyvenu ir jaučiu dar stipriau: mes priėmėme vaikiną su daugybe sunkumų, tarp kurių yra ir sunkus sutrikimas, neleidžiantis jam nei baigti studijų, nei gyventi pilnavertišką gyvenimą. Jis savo dienas praleidžia miegamajame, beveik nebendrauja nei su mumis, nei su mūsų vaikais. Ši situacija dar labiau išryškino mano ribas ir sunkumą pakelti tai, ką knygoje „Il miracolo dell’ospitalità“ (liet. Svetingumo stebuklas) kun. Giussani vadina „kitokiu nei aš“.

Gairėse taip pat rašoma: „Tu buvai [...]žmoguje, kurį aš priėmiau, ir aš to nežinojau“; aš tai žinau, bet pamirštu, nes dažnai viską užtemdo sunkumai.

Kas man leidžia apglėbti savo vaiką ir nepamiršti to, kas mane palaiko sunkiausiomis akimirkomis?

Carrón. Ką gero galite rasti, klausė pirmasis liudijimas, šioje situacijoje, į kurią jus pastato jūsų vaikai? Jeigu kas ir mato, kaip šie jaunuoliai jautėsi atmeti, nepriimti, išgyveno labai skausmingas situacijas, visą jų praeitį, sudėtingą vaikystę, tai esate jūs; ir labai dažnai suvokiate, kad galimybė visa tai apglėbti viršija jūsų gebėjimus, kaip tu ką tik pasakei. Tuomet kyla klausimas, kas tame man yra gėris? To aš klausiu tavęs. Ką visame šiame iššūkyje tu patyrei kaip gėrį sau? Nes aš tau galiu papasakoti tik tai, ką aš atradau gero tuose iššūkiuose, kurių gyvenimas nepagailėjo man. Tau nepagailėjo tavųjų, man – manųjų. Visos situacijos, kuriose

atsidūriau, pagal Kito planą buvo labai vertingos mano gyvenimui, nes nesigilinant į tai, kas teisingas, o kas klysta (nes man tai neįdomu), jos mane versdavo eiti į priekį, man mesdavo iššūkių, taip daro ir dabar. Ką gero visa tai man atnešė? Kad aš negaliu pasitikti visų tų iššūkių, jei neišgyvenu atminimo. Kaip rašė Bernanos: „Neteisybė... nemanyk, kad ją atstumsi, žvelgdamas jai į akis, tarsi tramdytojas... Žiūrėk į ją tik tiek, kiek būtina, ir niekada į ją nežvelk, jei nesimeldi“ (G. Bernanos, *Diario di un parroco di campagna*, Mondadori, Milano 1988, p. 52). Neįmanoma per ilgai žvelgti į blogį, į ligą ar kančią, jei nesi priešais Esatį. Todėl man tyła, atminimas kaip nuolatinis Kristaus ieškojimas, yra vienintelis dalykas, kuris man leidžia išlaukti kito. Kai užmezgi ryšį su kitu, negali iš anksto nustatyti, kiek reikės laukti, turi tiesiog laukti. O kol kitas ateis savo laiku, kadangi nežinome, nei kaip, nei kas atsitiks, ką mes darome? Kas mus palaiko šioje situacijoje? Kas mums leidžia jį apglėbti tokį, koks jis yra? Tik sąmoningumas, kurį turime nuolat atnaujinti, kad mes buvome apglėbti ir esame nuolat apglėbiami Kristaus. Todėl kai susitikome su Luca, aš jam pasakiau, kad neįsivaizduoju, kaip galite pakelti tokias situacijas, kaip jūs būtumėte jas pakėlę, jei Kristus jums nebūtų artimas, tai būtų neįmanoma. Taigi, kas šioje situacijoje yra gėris, bičiuli? Kokį gėrį tau tai teikia, drauge? Galimybę ištarti, kaip tvirtina Giussani jūsų cituotoje ištraukoje: „Buvai tame jaunuolyje, [...] buvai žmoguje, kurį priėmiau, ir aš to nežinojau“. Tai Jis beldėsi į jūsų duris: „Ar priimsi Mane?“.

Nėra tokio mato, tokios energijos, tokios prigimties (grįžtant prie šv. Tomo frazės), kuri mus padarytų pajėgius apglėbti kito skirtingumą kiekvieną dienos valandą. Tai įmanoma tik dėl drašos, kuri mums nuolat dovanojama kaip malonė. Tik jei grįžtame pas Jį ir jei mus iš naujo apima nuostaba dėl kantrybės, kurios Slėpinys turi su mumis, dėl gailėstingumo, kurį mums rodo. Būtent nuostaba, matant tokią begalinę Slėpinio meilę mums, leidžia priimti kitą. Antraip, jei nejaustume tokio apkabinimo, ne kažkada praeityje, bet dabar, šią akimirką, būtų labai sunku, jei apskritai įmanoma, apkabinti kitą; nes apimtų pyktis, kaip pasakojo prieš tai girdėtas liudijimas, vyrautų tarpusavio nesupratimas arba pretenzija pakeisti kito elgesį su mumis. Šitai negalime padėti kitiems, jei patys neiname keliu. Kaip galite priimti save pačius, jei ryte neatmenate Jo? Galvojame, kad problemų mums pridaro kiti, o mes? Kaip galime priimti save, jei neįsileidžiame Jo? Koks būtų rytas, jei nerastume Jo? Kokia būtų ta diena? Būtų tarsi vaikas, kuris nerastų jūsų kantrybės. Mes tai puikiai suprantame; negi manome, kad mums to reikia mažiau nei jiems?

C. SUSITIKIMO DRAŠA

Sommacal. Kiti du liudijimai parodo drašą susitikime. Pirmajame draša atsiskleidžia kaip meilė kito laisvei, t.y. sutikti su laiku, kurio nenustatai pats, išgyventi tam tikrą virpulį, nes nežinai, kur tas santykis tave nuves. Antrajame kalbama apie drašą atsiskleisti ir susitikti kitą, neslepiant savo klausimų bei, pridurčiau, silpnybių, nes būtent tai yra liudijimas apie „aš“ atsinaujinimą.

Kai įsivaikinome savo vaiką per tarptautinį įvaikinimą, jam buvo jau devyneri metai, dabar jam dvidešimt dveji. Jis buvo paliktas ką tik gimęs ir visą laiką pragyveno vaikų namuose, išskyrus dvejus metus (nuo penkerių iki septynerių), kai gyveno namuose pas tetą.

Mūsų kelias iškart buvo vingiuotas ir, praėjus vos porai metų, mano ir vaiko santykiai visiškai pašlijo, ir teko kuriam laikui laikytis tiek fizinio, tiek emocinio atstumo, kad tai išsispręstų ir kad būtų saugu. Kelerius metus nepalaikiau su juo beveik jokio ryšio, tiesiog atlikdavau esminius dalykus: paruošdavau maistą, nupirkdavau kokį rūbą ir panašiai. Tada man atrodė, kad visas tas laikas švaistomas veltui, ir kasdien savęs klausdavau, kokia tokios motinystės prasmė, juk nieko nekuriu, todėl maniau, kad iš mano vaiko nieko gero nebus (jis nedraugavo su tais, kurie, mano nuomone, jam galėjo padėti, neidavo ten, kur jam būtų naudinga, nebesilankė ir pas neuropsichiatrą).

Tuo pat metu, lankydama Priimančias Šeimas, o ypač tam tikrus draugus, pamačiau ir supratau, kad niekas nevyksta automatiškai ir kad mano vaiko likimas sprendžiasi ne taip, kaip norėčiau

aš, ir ne tada, kai norėčiau aš, todėl vienintelis konkretus dalykas, kuriam galėjau atsidėti, buvo malda. Mane visada labai guosdavo ištrauka iš Evangelijos, kai Marija ir Juozapas pameta Jėzų ir turi grįžti į Jeruzalę Jo ieškoti; kai Jį randą, Dievo Motina sako: „Kam mums taip padarei?! Štai tavo tėvas ir aš su sielvartu ieškome tavęs!"; ši ištrauka baigiasi tuo, kad Marija „laikė visus įvykius savo širdyje". Tuomet pagalvojau: „jei ji sielvartavo, reiškia, kad ir man galima! Kaip Marija bei Juozapas, taip ir mes nesuprantame, ką sako ar daro mūsų vaikai. Tačiau sunkiausia man buvo „laikyti širdyje" visa tai, kas vyko. Laikyti širdyje reiškia prisiminti, saugoti, rūpintis, o aš norėjau, kad viskas kuo greičiau pasibaigtų, norėjau pamišti. Kadangi „laikyti širdyje" vienai man buvo per sunku, ačiū Dievui, radau širdį, kuri buvo didesnė už manąją – šią draugiją, kuri vertina ir palaiko tokią žmogaus jėgoms neįmanomą poziciją laikui bėgant.

Vieną dieną, kai mano sūnui buvo devyniolika, be jokio perspėjimo, kuris būtų leidęs kažką nujausti, jis man parašė laišką, kuriame išpasakojo savo „kančias", kurias jautė metų metus, ir tą patį vakarą, man nespėjus sureaguoti, atėjo pas mane, apsiverkė, apkabino ir paprašė atleidimo.

Įvyko tai, kas man atrodė neįmanoma! Ir tai įvyko dar ir šiandien man visiškai nesuprantamu būdu, kuris man primena, kad mano sūnus, kaip ir kiekvienas žmogus, yra paslaptis, kad jis nėra vien jo veiksmai, ar tai, ką aš apie jį žinau ar ką jam paruošiu.

Šiandien atstumas tarp mūsų, žinoma, mažesnis, tačiau aš viliuosi (o gal tai tik pagunda?), kad būsime dar artimesni ir net labai artimi. Kartais galvoju, kad jei būčiau biologinė motina, nejausčiau tokio troškimo, nes jis būtų patenkintas nuo pat pradžių, per nėštumą; tačiau paskui suprantu, kad jaučiu tokį patį troškimą savo draugų ir vyro atžvilgiu.

Todėl klausiu: ar toks troškimas nėra pavojingas? Kur jis gali mane nuvesti?

Šių metų Gairėse rašoma: „Priimti reiškia įsileisti kitą į savo gyvenimą: dabar, galutinai ir visiškai, apglėbti jo ribas bei žaizdas. Kitą, kuris savo ruožtu priima mus su tokiu abipusiškumu, kuris įmanomas tik dėl meilės. Tai – dviejų laisvių susitikimas ir paslaptingas jų ryšys". Mano sūnus į mūsų šeimą pateko būtent „galutinai ir visiškai", nes pirmiausia mes jį globojome, vėliau įsivaikinome. Priėmėme jo ribas ir žaizdas, ir savo ruožtu taip pat buvome priimti su savo nesugebėjimu būti tėvais, nes sūnus mus priėmė tokius, visiškai mumis pasitikėjo ir mums atsidavė.

Tačiau kas atsitinka, kai staiga, po ilgo ir intensyvaus darbo, pilno gerų ir pozityvių dalykų, po vos kelių mėnesių nuo įvaikinimo, jam kyla noras atkurti ryšius su savo biologiniais tėvais ir giminėmis? Kas atsitinka, kai vieną gražią dieną jis tavęs paprašo, kad nuvežtum jį ir jo seserį pas biologinius tėvus, kad juos pamatytų po daugelio metų, kad pasiliktų vakarienės ir gal netgi nakvoti? Kas atsitinka, kai aš ir mano žmona, apimti nerimo ir skausmo, išgirstame, kad jis norėtų grįžti į savo gimtąją šalį, įkurti savo veiklą, visiškai apsisprendęs ir tikras dėl savo ketinimų, nes vis tiek juk jo buvę tėvai ir giminės jam padės finansiškai?

Tada netikėtai per Bendruomenės mokyklą, per kurią išpasakojau savo tėvišką skausmą, vienas bičiulis mane atidžiai išklauso ir „pritrenkia" savo pastebėjimu: „įspūdinga tavo pozicija, mane labai sužavėjo tavo laisvė ir tai, kaip tu myli savo sūnų. Negi tavęs tai neslegia? Aš būčiau visiškai pametęs galvą, jei būčiau tavo vietoje. Kaip tau taip išeina? Norėčiau suprasti. Labai gerai matosi, ką patiri Asociacijoje". Man buvo šokas. Atėjau į Bendruomenės mokyklą, nes norėjau „išsilieti", norėjau, kad man padėtų, o galiausiai tapau įvykstančios Tikrovės (iš didžiosios raidės), tikros laisvės ir neteisiančios meilės, kurią tik dabar pastebiu santykiyje su savo sūnumi, liudytoju.

Carrón. Ką gero jums gali duoti ši situacija? Atpažinti, kad tavo sūnus yra paslaptis, o ne tai, kaip tu jį įsivaizduoji, kaip įsivaizduoji save ar kitus. Taip pat tai gali praplėsti mūsų žvilgsnį, kaip girdėjome iš ankstesnio liudijimo, kai atsitiko tai, ką po devyniolikos metų ji laikė visiškai neįmanomu dalyku. Susidūrę su tokiomis daug jėgų reikalaujančiomis situacijomis, esame

priversti praplėsti, atverti savo sugebėjimą suprasti tikrovę, kuri visada yra didesnė už mūsų „filosofiją“. Tai mums leidžia nebijoti kito paslapties, jo laisvės, leidžia mylėti tą paslaptį, tą laisvę, nes tik taip galime iš tikrųjų mylėti savo laisvę ir jausti nuostabą suvokdami, kad ir patys esame paslaptis. „Tai begalinė paslaptis gyvybės“, kuri buvo tokia svarbi poetui Leopardi (G. Leopardi, „Antkapyje iškaltam gražios moters paveikslui“, in S. Račiūnas „Vyturiai sparnais išsukinėtais“, Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 1996, p. 202), be kurios negalėtume suprasti savo buvimo žmonėmis skirtingumo. Jokių mechanizmų! Esame priešais esatį, priešais kitą, kuris yra visiškai kitoks nei mes, kuris visada ir visai mus viršija. Įvaikintas vaikinai, kuris po daugelio metų nori grįžti pas savo biologinę šeimą: čia vėl atsiskleidžia kito paslaptis. Jūs metų metus jį globojote, neįtikėtinai rūpinotės juo. Bet staiga pasirodo kito paslaptis ir viską apverčia aukštyn kojomis. Kas tada? Ką atrandi, ką gero sau atrandi, net jei tau sunku atsiseikinti su sūnumi? Savo laisvę, apie kurią nieko nežinojai, nes tave nustebina tavo bičiulis, kuris sako: „įspūdinga tavo pozicija, mane labai sužavėjo tavo laisvė ir tai, kaip tu myli savo sūnų. Negi tavęs tai neslegia? Aš būčiau visiškai pametęs galvą!“. Tave tai pritrenkė, buvai šokiruotas.

Kur galime išmokti šių dalykų? Kokiose knygose jie parašyti? Ne, mes visa tai išmokstame atsiversdami į tai, kas vyksta. Jei ji nebūtų mačiusi įvykstant to, kas įvyko, ar būtų galėjusi prisiekti, kad kažkas pasikeis? Po šitiek prabėgusių metų ji būtų pasakiusi: „Tai visiškai neįmanoma!“. Tačiau visada yra vietos naujienai. O tai suteikia viltį ir mums, nes ir tavo bičiulis pastebėjo tokią laisvę. Kodėl kitas liko nustebintas tavo laisvės? Kas tau leidžia būti tokiam laisvam? Ir pats to nesuvokdamas, tu matei, kaip tavyje išaugo meilės apstumas, tu jauteisi taip mylimas, kad aplinkiniai tau pasakė tai, kas tave „pritrenkė“: „Aš būčiau prislėgtas“. Mes šiuos dalykus nusinešime į kapus, nes jie tampa mūsų – pasaulio žmonių – dalimi ir pakeičia tikrovę daug labiau, nei mes įsivaizduojame, pakeičia pirmiausiai mus pačius, tuomet kitus, kai jie pamato visus šiuos dalykus ir juos apima nuostaba. Turime to nepamiršti. Kai susidūrę su bet kokiais sunkumais užduosite sau klausimus, kuriuos girdėjome šį vakarą ir kurie yra visiškai teisingi, jūs turite pilną teisę klausiti tokio svarbumo klausimų, joks mano jums suteiktas atsakymas jūsų neįtikins labiau, nei tai, ką jūsų matėte ir matote įvykstant jūsų gyvenime. Todėl man rūpi, kad jūs suprastumėte tai, ką sakote jūs, ne tai, ką sakau aš! Ar suprantate, kad jūsų patirtyje, jūsų gyvenime jau yra atsakymai į jūsų užduotus klausimus? Nes atsakymai viršija bet kokias jūsų prognozes. Nes įvyksta tai, ką jūs laikėte neįmanomu dalyku paslapčia ir kito laisvei, todėl kai kiti mato, kad tai iš tikrųjų įvyksta, negali nelikti nustebinti. Tuo pat metu, kai matai, kad kitas yra apimtas nuostabos, ir pats lieki nustebęs. Tai labai stipru! Slėpinys tau sugražina tikrovę, nesako pamokslų. Jis padaro taip, kad kitas liktų nustebintas, idant ta nuostaba grįžtų pas tave įsikūnijusi. Antraip tu net nesuprastum, kad tampi „įvykstančios Tikrovės, tikros laisvės ir neteisiančios meilės, kurią tik dabar pastebiu santykiyje su savo sūnumi, liudytoju“. Jūsų vaikai jus kuria!

D. DRAŠOS IŠRAIŠKOS

AKTYVUS KLUSNIMAS APLINKYBĖMS

Sommacal. *Gairėse* rašoma, kad priimančiųjų drąsa nėra „lažybos iš mūsų jėgų ar atsitiktinumu, bet aktyvus ir vilties kupinas klusnumas aplinkybėms“.

Pastaraisiais mėnesiais labai susirgo mano žmona. Tai ne tik jai sukelia daug kančių, bet ir neleidžia atlikti viso to, ką ji darydavo anksčiau; ji visada buvo gausios ir priimančios mūsų šeimos ramstis. Pradžioje su pasitikėjimu laukdavau naujos dienos, prašydamas, kad Viešpats pamažu gerintų jos sveikatą. Bėgant savaitėms, mėnesiams, staiga atsidūriau kryžkelėje: arba pykti, arba pakeisti savo žvilgsnį į tą aplinkybę, į man suteiktą laiką, į vaikus, į darbą, į savo jėgas, kurių dažnai taip trūksta. Ėmiau branginti tą situaciją, tokią, kokia ji buvo, visus jos

aspektus, kurie dar ir dabar išduoda mano neadekvatumą atsakyti tam, ką ji visada darė dėl mūsų visų. Tačiau tokią poziciją išlaikyti labai sunku. Nujaučiu, kad sekti tikrove reiškia pamilti visus dalykus, kurie man įvyksta, tokius, kokie jie yra, net ir tuos, kurie yra maži ir, rodos, visiškai nereikšmingi, arba tuos, kurie mums sukelia daug problemų. Tokiu būdu, po kiekvieno įvykio man tampa vis aiškesnis mano pašaukimas, t.y. būdas, kuriuo Viešpats man suteikia džiugesio ir leidžia viskuo mėgautis. Tačiau kadangi tokios pozicijos turiu nepaliaujamai melsti, prašau tavo pagalbos, kad geriau suprasčiau, kas gali mane išgelbėti iš pagundos sekti nebe tikrove, o savo paties susikurta tikrovės idėja. Ką reiškia išgyventi aktyvų klusnumą aplinkybėms, o ne lažybas iš savo jėgų?

Visų pirma, labai ačiū, tikrai! Maniau, kad priėmimas, kuriuo gyvename ir visada gyvenome, yra vaistas nuo nihilizmo, ir kad darbas su šeimomis mane padaro nuo jo atsparią. Tačiau šios vasaros darbas mane privertė susimąstyti ir man tapo aišku, kad nihilizmas manyje apsigyvena tada, kai pamirštu, kad esu dukra.

Daugelis situacijų, su kuriomis susiduriu, yra tokios sudėtingos ir skaudžios, kad dažnai mane apima nerimas, verčia stačia galva pulti į darbus, arba mane užlieja liūdesys, nes matau labai daug gražių šeimų, kurios galėtų atiduoti truputį daugiau savęs. Klausiu savęs: ar po tokios pretenzijos arba tokio aktyvizmo kauke kartais nesislepia nihilizmas?

Kitas nihilizmo veidas, kurį su skausmu pastebėjau savyje (tikrai buvo labai skaudu), yra tokios mano mintys: „Šie vaikai nesikeičia, ir turbūt niekada nepasikeis“ arba „Šitos šeimos daro tokias klaidas, mes visai stengiamės, bet atrodo, kad niekas nesikeičia“. Tuomet kyla nepasitikėjimas dabartimi, ir nors esu mačiusi daug stebuklų, daug pasikeitimų, atrodo, kad „Čia nėra jokių šansų“.

Priėmimas yra gyvos širdies gestas, širdies, kuri leidžiasi „sujaudinama“ ir ištaria: „Nagi, ateik į mano namus!“. Kaip nepamišti to susijaudinimo, jei paskui jis virsta nerimu, pretenzija, kaltės jausmu, nes nemokame adekvačiai atsakyti į kito žmogaus poreikius? Suprantu, kaip tai skiriasi nuo ramaus klusnumo duotoms aplinkybėms.

Carrón. Manau, kad prieš tave buvęs liudijimas tau pasufleravo, kurį kelią rinktis kryžkelėje į pyktį arba pasikeitimą. Jis pasakė, kad priimti probleminę situaciją nėra lengva, žmogui tai labai sunku, bet paskui jis ištara žodį „pašaukimas“. Manau, kad tai suprasti naudinga visiems, o jums tai – esminis dalykas, nes jūs visada esate kryžkelėje, jums metami patys įvairiausi iššūkiai, nes jūsų vaikams tenka pereiti itin sudėtingas situacijas, dėl tų aplinkybių, kuriose jie atsidūrė visiškai ne dėl savo kaltės.

Jei nemanote, kad aplinkybės yra būdas, kuriuo Slėpinys jus kviečia atsakyti, tuomet jums bus labai sunku eiti pirmyn. Visiems sunku, bet dar sunkiau, kai prisideda visi iššūkiai! Esmė yra kalbėti su tuo, kuris yra adekvatus iššūkiui. Ne vaikas ir ne visi kiti yra kalti. Mes galime visai pasiaiškinti, atlikti pačias įvairiausias analizes, bet galų gale esminis klausimas išlieka: kas man kalba šioje situacijoje? Kaip tu pasakei: vaistas nuo nihilizmo yra priėmimas ar buvimas dukra? Iš to matosi skirtumas, ar mūsų viltis remiasi aktyvizmu ir pretenzija, kad kitas turi pasikeisti, nes mums tai visiškai nepadeda atsilaikyti tokiose situacijose! Tik asmeninis ryšys su Kristumi pripildo mūsų gyvenimą ir mums suteikia galimybę išlaukti jų laisvės, neskubant, be pretenzijų, be pykčių.

Neišvengiama, normalu, kad mums visada kyla nerimas: trokštame gero savo vaikams, kad jie atrastų savo kelią, kad jiems nebūtų per sunku, kad ir mums būtų lengviau. Viso to mes iš tikrųjų trokštame, tai neišvengiama, tačiau problemos kyla tada, kai visa tai neįvyksta tada, kada norėtume mes: ką darome, kol laukiame savo troškimų išsipildymo ir nežinome, kada tai įvyks? Juk negalime gyventi vien ateitimi, apie kurią nieko nežinome. Galime laukti tik tuo atveju, jei kiekvieną akimirką išgyvename santykių, kuris mūsų gyvenimą pripildo meilės! Jei nepatiriame tokios gausybės, kurią tik Kristus gali suteikti, visada būsime priklausomi nuo rezultato, nuo to,

ką pasieksime savo jėgomis, kurių neužtenka, kad atsakytume į tą pilnatvės troškimą, kurį turi kiekvienas iš mūsų. kad galėtume su viltimi laukti ir stebėti, kaip išsipildys Kito planas mūsų vaikams, kad galėtume nebijoti to svaigulio (Giussani taip apibūdina religingumą: tai – svaigi pozicija žvelgiant į Slėpinį), turime patys būti vaikais, kaip pasakė šis liudijimas. Nes Sūnus, Kristus išlaukė kiekvieno iš mūsų žingsnių, telaukia ir dabar, kaip išlaukė Petro! Taigi, nuo aktyvizmo ar nepasitikėjimo pokyčiais mus išlaisvins ne kažkokia strategija, bet tik tikrumas, kad esame sūnūs ir dukterys. Niekas negali pažvelgti į savo vaiką, jei nesuvokia, kad pats yra Gerojo Tėvo sūnus, Tėvo, kuris atsako į mano troškimą ir lygiai taip pat suteiks tai, kas yra gėris, mano sūnui, ir aš nežinau, kas tai bus, nes nežinau, koku būdu Slėpinys jį pasieks.

Ką gero mums suteikia ši situacija? Ji prašo iš mūsų unikalaus ryšio su Kristumi, kad tinkamai išgyventume priėmimo patirtį. Jūsų kelias į Kristų nutiestas ne šalia to, bet iš to, ką jūs papasakojote, antraip jums nepavyktų! Tik tada, kai man metami iššūkiai, kaip ir jums, nors jie ir kitokie, būnu priverstas sutvirtinti savo ryšį su Kristumi, antraip man nepavyksta. Tokį gėrį jums suteikia jūsų vaikai. Akivaizdu, kad daug ko jums nebūtų reikėję pergyventi, jei būtumėte pasirinkę ramesnį kelią. Man irgi būtų nereikėję daug ko patirti, jei būčiau pasilikęs Ispanijoje. Tačiau taip nebūtume nuėję viso to kelio, kuris mums leido užmegzti tokį intensyvų ir artimą ryšį su Kristumi ir pamatyti, kaip įvyksta tai, kas mums atrodė neįmanoma. Būtent tokį gėrį mums suteikė vaikai ir kiti žmonės: galimybę nueiti svaiginantį kelią, kupiną nuostabą keliančių dalykų. Kas renkasi patogų gyvenimą, niekada to nepamatys. Nes to nepamatysi per balkoną, tai matosi tik tada, kai pats įsitrauki, kaip jūs. Užtenka išgirsti jūsų pasakojimus, kad susigraudintum. Kai kurių dalykų negalėsime suprasti, jei nebus iššūkių, nes jie mums leidžia pamatyti tai, ko antraip nepamatytume.

BUVIMAS KAIP VEIKSMAS, SEKANT TUO, KĄ KURIA KITAS

Sommacal. Kita drašos išraiška yra surizikuoti ir kalbėti apie save su kitomis institucijomis, bendradarbiaujant visų labui. Cituoju iš *Gairių*: „Norime padėti vieni kitiems neprarasti gyvenimo pilnatvės, kurią patyrėme, pasirodydami pasauliui, atviri susitikti su tais, kurie, kaip ir mes, dar turi drašos nustebti ir iš to kylantį troškimą kurti“.

Pastaruoju metu ypač daug galvoju apie tai, ką mums pernai pasakei ir pakartojai per *Metų pradžia*: „Sėkti gyvenimu, kuris yra“. Gyvenimas susideda iš to, ką Slėpinys mums atsiunčia ir leidžia susitikti. Galvoju apie kai kuriuos brangius žmones, kuriuos neseniai užpuolė Covid, ir visas to pasekmes, apie artimo meilę, kuria mes gyvename, ypač tie, kurie yra paprasti, apie daugelį bendrų veiklų su kitomis asociacijomis ir socialine tarnyba, apie savo veiklą per paskutinius regioninius rinkimus, per kuriuos man buvo itin svarbu kurti, o ne griauti, ir visa tai lydima abipusio pasitikėjimo, kuris auga. Galėčiau pateikti daug kitų pavyzdžių, kai įsitraukiu ne tik aš, bet ir kiti žmonės skirtingose aplinkybėse.

O ypač man svarbu prisiminti Nacionalinį Šeimų Forumą, ryšį su Gigi De Palo, pagarbą ir pažintis, kurios gimė ir vis stiprėja, kurios leidžia mums išlįsti iš savo „daržo“. Galvoju ir apie Rožinio maldos momentą, įvykusį spalio 7 dieną, apie ryšius su Italijos vyskupų konferencijos nacionaliniu pastoraciniu šeimų centru, o ypač su tėvu Marco Vianelli, centro vadovu, arba su televizija TV 2000, kurios direktorius po Rožinio mums parašė, kad ta transliacija „buvo proga geriau pažinti jūsų priėmimo patirtį, vieną iš įdomiausių darbų, gimusių iš Dievo tarno mons. Luigi Giussani charizmos, bet taip pat įvertinti, kaip atsakingai paruošėte Šventojo Rožinio maldą“. Pakartosiu tai, ką pasakei per *Metų pradžia*: svarbu priimti faktus, o ne juos interpretuoti.

Kaip galime vieni kitus palaikyti, kad ši patirtis būtų tiek asmeninė, tiek asociatyvi, kad galėtume ir toliau išlaikyti ryšius su kitais? Ką reiškia mano atsakomybė visame tame, kuo užsiimu?

Carrón. Paprasčiausiai, kaip pasakei tu: sekti gyvenimu, kuris yra. Nes visa tai, ką tu išvardinai, pradedant Rožiniu per Šeimų Forumą, baigiant susitikimais su žmonėmis, kuriuos paminėjai, yra progos. Galime jomis pasinaudoti, kad pasidalintume su kitais malone, gauta iš charizmos, arba galime jas iššvaistyti. Nėra jokios ypatingos strategijos, kiekvienas savo gyvenime susitinka su kolegomis, žmonėmis, kurie dirba socialinėse ar bažnytinėse institucijose. Nežiūrėkime vien savo daržo, bet turint omeny visą jūsų gyvenimą, tai ir nėra įmanoma! Visi tie dalykai, apie kuriuos papasakojai, paliudija, kad kiekvienas gestas, kad ir mažas, yra viešas, turi reikšmę visiems. Tie, kas nėra kvaili, supranta to gesto nešamą naujieną, išskirtinumą. Naujiena, išskirtinumas nepriklauso nuo garsių demonstracijų, pakanka skrupulingai paruošti Rožinio malda, ir tai buvo įvertinta. Žmonės vis atidžiau stengiasi pamatyti išskirtinumą konkrečiuose dalykuose. Mes jį liudijame savo gyvenimu, nes nėra kito būdo išlaikyti gyvenimo pilnatvę; mes nedarome nieko specialiai, kad susilauktume kitų pripažinimo, net jei kartais jo susilaukiame, nes mes jau dabar turime apščią gyvenimo per visa tai, kas mums vyksta. Žinoma, kartais esame dėkingi, kitų pripažinimas mus paguodžia, bet mums jau užmokėta: mūsų išgyvenamas šimteriopai viršija bet kokį matą.

E. DRAUGIJA (ESANTIS „TU“)

Sommacal. Paskutiniai mūsų siūlomi liudijimai yra skirti tam, kad padėtų pasigilinti į tai, ką reiškia mūsų tarpusavio draugija. Visa tai, ką girdėjome, kuria ir palaiko Priimančias Šeimas. Tai kuria ir palaiko mūsų Asociaciją, nes kuria ir palaiko kiekvieną iš mūsų, kuria visą žmogų, kuris draugijoje įsitraukia ir rizikuoja, atsiveria pasauliui.

Praėjusią vasarą, po pandemijos, visi dar labiau troškome Gėrio, kuris nesibaigtų. Turėjome progą susitikti su daugybe žmonių, su kai kuriais tik telefonu, su kitais gyvai. Sekėme tikrove džiugesni, nes buvome ne vieni. Matydama visus apribojimus, vis galvojau: kas atlaiko laiko išbandymus? Kas atlaiko visą tą baimę, kuri iki šiol egzistuoja matant didelę sumaištį kiekvieną dieną darbe? Tik esanti Esatis, kuri manęs laukia, kuri mane myli, kurios man reikia, kaip oro, kuriuo kvėpuoju. Daugybės susitikimų dėka patyriau, kad šis gėris pasiekė mane per žmones, kurių iki tol nepažinojau, ir kurie tapo artimi man, o aš – jiems. Kartu palaikyti viltį, išlaikyti gyvą širdies troškimą šiuo metu gana sunku, bet patirties dėka mes ranka prisiliečiame prie Jo kuriamo Gėrio, ir tai tampa taip artima mano gyvenime, kad galiu apie tai pasakoti kitiems, nes tai labai gyva, nepamirštama. Malonė pripildo mano širdį dėkingumo ir man atveria gyvenimą. „Iš malonės kyla drąsa“, rašoma Gairėse. Tai – drąsa palaikyti savo draugus, kai įvaikintas sūnus juos palieka dėl biologinės šeimos; drąsa eiti ir susitikti naujas šeimas; šeimos, kuri norėtų išgyventi priėmimo patirtį, drąsa; drąsa paskambinti Socialinei tarnybai, kalbėtis ir tiesti kelią. Nėra nieko gražiau, kaip būti pakeleiviais su tokiau intensyvumu, su koku Van Thuan (savo knygoje), kreipdamasis į jaunuolį, norėjusį tapti kunigu, ištarė: „Kad tu būtum gyvojo Dievo esatis“. Taip, būti gyvojo Dievo esatimi! Priėmimo kelyje tai matosi dar geriau, nes tikrovė spiria ir kartais gniuždo.

Su tokia draugija, kuri už tave meldžiasi, kuri pasirodo per konkrečius draugų veiksmus, štai ko man vis labiau reikia: stipresnio artumo vieni su kitais, kuris kartu yra ir artimo meilė. Ar gali mums padėti?

Mano šeima šiuo metu išgyvena labai sunkų laikotarpį. Trokštu išstarti: „Draugai, noriu su jumis išgyventi šiuos sunkumus, nenoriu jaustis viena“.

Kada ir kaip toks troškimas gali tapti pretenzija draugijoje?

Žiūriu į daugybės tokių šeimų kaip mano istorijas ir tai, kas matosi labiausiai, yra žaizda. Žaizda tu, kas negali susilaukti vaikų, žaizda vaikų, kuriuos priimame, žaizda šeimų, kurių priimti vaikai auga itin maištingi ir dėl to neretai priima neteislingus sprendimus.

Visame begaliniame skausme yra švieselė – mūsų draugija, judėjimas, o ypač Priimančios Šeimos. Šios „ypatingos“ patirties dėka susitinkame daug žmonių, kurie nepriklauso judėjimui, bet jaučiasi priimti, suprasti ir neteisiami.

Tai puikiai paliudija mūsų vaikai. Mano sūnus, kuris neseniai pats tapo tėvu, besikalbant man pasakė: „Buvau maištingas, pykau ant savęs ir ant pasaulio (ir tai turėjo neigiamų pasekmių) pirmiausia dėl to, kad bijojau! Ko bijojau? Būti paliktas. Bet paskui supratau, kad žiūrėjimas tik į savo praeitį ir į savo blogį man neleidžia būti laimingam! Taip man atsivėrė kelias: ėmiau žiūrėti į savo dabartį, į jus, kurie visada buvote šalia, bet manęs nelaikėte prie savęs, palikote man laisvę klysti, pasakėte man: „Laikas tau prisiimti atsakomybę“; būtent tai man leido pažvelgti į save ir pagalvoti apie ateitį! Tada susipažinau su moterimi, kuri dabar yra mano vaiko mama, ir nebūčiau jos atpažinęs kaip gėrio, jei nebūčiau pradėjęs šito kelio“.

Kaip galime rūpintis šeimomis, kurioms padedame, be troškimo panaikinti tą žaizdą, net jei ji kraujuoja ir skauda?

Carrón. Yra tik vienas būdas, tas, apie kurį neseniai išgirdome: reikia žiūrėti į tai, kas atlaiko visas šitas situacijas. Kas atsilaukia prieš žaizdą? Kiekvienas iš mūsų turi atpažinti, kas mums leidžia išstovėti, kas mums leidžia išlaukti, kai vaikas daro tai, ką darė tavasis. Kas atsilaukia, kas jus palaiko? Kodėl? Kaip sakė žmogus, kalbėjęs prieš tave, žmonės nori išgyventi viską! Kaip? Negalime gyventi be šios draugijos šviesos. O kas yra ši draugija? Kaip iš tiesų galime būti draugija vieni kitiems? Tik jei mūsų draugija, kaip sako tavo sūnus, padeda nugalėti gilią baimę, kuri jį verčia maištauti: baimę būti paliktam. Kuo remiasi tikrumas, kad, kas beatsitiktų, jis nebus paliktas? Tik jei matome, kad mes patys išgyvename tą pačią patirtį: nesame palikti. Šiandien kalbėjausi su vienu žmogumi, kuris itin sunkiai išgyvena tai, kad buvo paliktas, ir aš jam galėjau pasakyti tik tai, ką girdime Senajame Testamente: „Net jeigu tavo tėvas ar tavo motina tave ir užmirštų, aš tavęs niekad neužmiršiu“ (plg. Iz 49,15). Galime būti draugija, net jei esame žaizdoti, galime atlaikyti visus iššūkius, jei mūsų viltis remiasi kažkuo, kas yra dabar: nors mūsų draugija ir labai trapus dalykas, ji yra Jo esaties ženklas. Antraip vien mūsų jėgų, nors ir būtume kartu, neužteks, kad vieni kitus palaikytume. Nes tai nėra vien fizinis, protinis ar psichologinis palaikymas. Ne, čia kalbama apie vienintelį palaikymą, kuris iš tikrųjų atliepia mūsų būčiai, tam mūsų poreikiui, į kurį tik Kristus gali atsakyti. Todėl jei mūsų draugija iki ten nenuveda, mes nesame tikra draugija, ir nebūsime tikra draugija net ir savo vaikams. Nes mums ant kaktų parašyta, ar mes turime atsakymą jų baimei būti paliktiems.

Būna neįtikėtina, kai vaikams ateina šitas suvokimas, nes taip jie mus išmoko, ko neturime pamišti! Mes dažnai bandome gydyti simptomus, o jie jums pasako, kas sukelia tuos simptomus! Mes matydavome maištą ir visus keistus jų veiksmus, matydavome jų vargus ir reakcijas, matydavome visa tai ir dažnai atsakydavome tik į tai. O ką gero jie mums duoda? Suvokimą, kad po tais simptomais slepiasi tikrieji jų poreikiai. Galime įvardinti tikruosius poreikius, jei mūsų draugija paliečia mūsų pačių gilių poreikių lygmenį. Jei neatsakome į šiuos poreikius, visa tai, ką darome, tebūna aktyvizmas, kaip minėjo vienas iš liudijimų. Net ir pripažinimo, kurio susilaukiame (tikrai nesakau, kad nereikia jo vertinti), nepakanka, kad atsakytume į gilią baimę būti paliktiems, kuri juos užklumpa. Manau, kad tai puikiai parodo, kokio tai gilumo klausimas. Mes klausiame: „Ką gero mums duoda vaikai?“. Atsakome: jie mus veda į gyvenimo pilnatvę, leidžia suvokti, kokia yra žmogiškumo esmė; be jų visa tai būtų labai sunku suprasti. Išties, dažnai mes net nepriartėjame prie tos viršūnės, kurią jie išgyvena. O jie mus nuveda būtent ten ir pasako, koks yra tikrasis jų poreikis, kuris yra tas pats mūsų poreikis. Todėl jie tokie vertingi, nes mus veda gilyn, prie žmogiškumo esmės, kurios patys vieni nepasiektume. Todėl kartais turime priimti jų maištingumą, daug dalykų, kurių nesuprantame, liūdesį tol, kol jie laisvai (kokia paslaptis!) nepažvelgs į savo baimę būti paliktiems, į kurią iki tol nežiūrėjo, nes juos blaškė jų

maištas, kilęs dėl tos pačios nelaimingos baimės būti paliktiems. Staiga mes tai suprantame! Mūsų pašnekovas pokalbyje su vaikais yra baimė būti paliktiems, ta pati baimė, kurią jaučiame ir mes! Tai – nebūties baimė. Baimė, kad galiausiai nieko neliks; tuo pasireiškia nihilizmas: esame stumiami į nebūtį, iš kurios išėjome, kai buvome sukurti, kaip sako kun. Giussani. Iš niekur atsirado kažkas. Tai yra tikrasis klausimas.

Todėl kai skaitome kronikas, kurių pilni visi laikraščiai, ir jūs dažnai tai matote iš savo patirties, suvokiame, kokia tai drama, koks yra tikrasis poreikis. Net tik turėti namus, ne tik turėti, kuo apsirengti, ne tik turėti tai, ko reikia mums ir jiems, reikia draugijos, kuri vestų į likimą, nes yra esminis poreikis, esminė nebūties baimė, baimė būti paliktiems. Todėl pradėkime žiūrėti į vaikus ne vien su gailėsčiu, bet kaip tie, kas mus sugražina į šitą lygį, kuriame, kaip jau minėjome, gali atsakyti tik Esatis. Arba ta Esatis mums artima, tuomet galime užmegzti ryšį su vaikais ir tarpusavyje, arba mūsų draugijos nepakaks, jei joje negyvens viltis, skirta ir jiems.

Sommacal. Galiausiai norėčiau užduoti tau klausimą, susijusį su žvilgsniu vieni į kitus tarp mūsų, atsakingųjų įvairiuose lygmenyse ir su skirtingomis atsakomybėmis Asociacijoje.

Tarybose ir kitur, kur sprendžiami mūsų Asociacijos klausimai, kaip galime lydėti vieni kitus ir išlaukti būtiną laiką, kad subręstų sąmoningumas dėl to, kokį žingsnį tuo metu žengiame, kad mūsų vertinimas būtų pagalba ir neslėgtų kitų? Kaip gali tarp mūsų stiprėti dalijimasis ir bendrystė?

Carrón. Visų pirma, turite suvokti savo atsakomybę kaip patį vertingiausią dalyką savo žmogiškame kelyje, o tik paskui kaip tam tikrą organizaciją. Nes, kaip matote, galite vesti, padėti, palydėti asociaciją, kurioje vyksta jūsų šį vakarą išpasakoti dalykai, tik tuo atveju, jei tą išgyvenate kaip iššūkį sau patiems, jei šitas darbas nėra vien organizacinių problemų sprendimas; tik taip būsite iš tikrųjų pagalba. Kad ši atsakomybė nebūtų gyvenimo pakraštyje, kad nebūtų atskirta nuo gyvenimo; šis jūsų buvimas kartu reikalingas tam, kad jūsų asmenybė būtų nesusiskaldžiusi, kad žodžiai, kuriuos galėsite ar privalėsite ištarti savo draugams, būtų šio kartu einamo kelio vaisius.

Kai prašau žmonių, kad judėjimo gyvenime būtų už kažką atsakingi, man būna nedrašu. Bet mane išlaisvina tai, kad toks prašymas yra kvietimas tam žmogui: „Kviečiu tave sudalyvauti nuotykyje, kur visa tai, ką darysime, bus reikalinga tam, kad kartu eitume į savo likimą“. Jeigu to nėra, jūsų dalyvavimas Asociacijoje bus tarsi prievolė, o gyvenime dominis visai kiti dalykai. Ne, kaip matėme šį vakarą, mus labiausiai domina išgyventi visas šitas situacijas visų pirma dėl savęs pačių, nes tik taip padarysite Asociaciją originalią, išmoksite taip žiūrėti į viską. Todėl nepasitenkinkite pasilikę vien paviršutiniškame ar organizaciniame lygmenyje. Susidursite ir su organizaciniais aspektais, jie būtini, tačiau dirbsite su visiškai nauju gilumu, jei to nelaikysite vien reikalais, t.y. jei mes ir jūs žvelgsime į tai, kas iš tikrųjų yra esmė, kaip kalbėjome kiek anksčiau.

Taigi, gero kelio visiems! Ačiū, kad pasidalinote su manimi, man visa tai neįtikėtina.

Sommacal. Ačiū, labai tau dėkoju, manau, visų vardu, už tai, ką mums šį vakarą pasakei, už tavo tėvišką žvilgsnį į mus ir už tai, kad mus nuolat kvieti gyventi kaip tikri žmonės, išgyventi iki galo viską, kas mums atsitinka. Tikrai labai ačiū, Julián!

Carrón. Ačiū jums! Iki.